

טיול של יום-חורף בירושלים שטופת הגשם

יום גבוה, אולי לב פגום, אולי בעיות בכבד. אבל הם עמדו ודחפו את הצינורות כמו צעירים, אחרת יעיפו אותם ויביאו אחרים.

אפשר לומר שהם לא הגיעו להרבה בחיים, אם הם עוד עומדים בגשם ודוחפים צינורות. אפשר גם לשער שלא מחכה להם איזו קיצבה צנועה או חיסכון נאה, וכנראה שגם תחביבים ופעילות ציבורית לא ממתנינים להם ביום הפרישה. אפשר להניח שהם לא יפרשו בכלל, מפני שלא יהיה לאן לפרוש. הם פשוט יתפגרו יום אחד בתוך תעלות-המים העירוניות, וזהו.

חוץ מהקשישים, היו שם גם צעירים. גם נערים ממש. וגם הם דחפו צינורות בבוץ, אבל עשו את זה ברענות-יתר, כי החיים עוד לפנייהם ויש להם עוד שלושים-ארבעים שנה לדחוף צינורות.

היה שם גם מנהל עבודה שצעק, "הייי-הוף, היי-הוף", והזקנים והנערים דחפו את הצינורות בקצב אחיד, והגשם המשיך לרדת ואנשים נזהרו שלא להתחלק לבוץ.

ביום חורף חורפי יצאתי לטייל ברחובות ירושלים שטופי-המטר, ונתתי את עיני בכרך ההומה. אנשים אצו-רצו עם מטריות ביד, והמכוניות השפריצו מים על המכנסיים.

הכבישים היו פתוחים כרגיל, כלומר פתוחים לעומק, כיוון שמחלקת החשמל או המים שוב הניחה בהם קו חדש כשירות לאזרח. התעלות שנחפרו היו מוצפות מים, ובוץ כיסה את כל הסביבה. העוברים והשבים הקפידו לדלג בזהירות מעל הבוץ, לבל יתחלקו או יתלכלכו.

בתוך התעלות עמדו הערבים ודחפו את הצינורות החדשים לתוך האדמה, למען האזרח. היה קשה לראות מה הם לבושים, שכן כולם היו מרופשים בבוץ. עם זאת אפשר היה להבחין שבין דוחפי הצינורות היו אנשים בגיל חמישים-שישים, כאלה שבטח יש להם כבר נכדים, והם הולכים ומתקרבים לגיל המכונה בשפתנו הסוציאלית, "גיל הפרישה". אולי יש לערבים הקשישים האלה שדחפו את הצינורות גם בעיות בריאות האופייניות לגיל המעבר. אולי לחץ

שינאת-עמים

מאובן, ואולם הקלושאים שלה מתים באור הלבנה מתחת לגשרים הנהדרים של הסיני, בצורה בלתי אסתטית שכזו. וכל זה משום ששופט צרפתי החליט שאין להסגיר את אביר-דאוד, אלא יש לגרשו.

ייתכן שאילו היה מחליט השופט להסגירו ליש-ראל, היו הקלושאים המתים מתחת לגשר יפים ורר-מנטים כמצופה, כפי שהיו בשנות החמישים, כאשר המיסטרים הגיעו הנה באופן סדיר.

כדאי להזכיר כאן עוד פיליטון מלא שינאת-עמים, שנכתב על-ידי עיתונאית ישראלית שנסעה לכנס כל-שהו בעיר ריינס שבצרפת. אבל בגלל ההיגוי הדומה הגיעה דווקא לעיר שנקראת רן ונמצאת דווקא בכיוון ההפוך. הטעות הזאת היתה יכולה להיות משעשעת, אם לא אידיולטית, לולא אירעה בצרפת שמספקת נשק לערבים. וכך קרה שהעיתונאית הנ"ל שפכה את זעמה על האקצנט הצרפתי שהכל דומה בו, ועל הרכבות האנטישמיות שאין בהם חימום, ועל זה שהסיע אותה נהג-מונית ערבי. בקיצור, קונספירציה צרפתית-ערבית המכוונת נגדה ונגד עמה. לאור כל זאת הור-דיעה הכותבת שהיא עם צרפת גמרה את העסקים לתמיד. או לפחות עד שישפרו את המיבטא ויפסיקו את האמברגו.

כל מדינה אחרת. אחרי ההחלטות בעניין הצינורות עשו כאן ניפוץ פסלים בנוסח סין העממית. השמידו את תמונת האו"ם, מחקו את שם האו"ם, ונשאו את פסל האו"ם בארון מתים. אילו יכלו היו מוציאים להורג גם את בניין-הזכוכית הגדול, ומפזרים את אפרו ממוטס לים.

וכך גם בעניין שאר העולם. עכשיו היה זה שופט צרפתי שלא התנהג יפה, ולכן מפגינים נגד

הלאה האו"ם המצאניאק!

העם הצרפתי, נגד האומה הצרפתית ונגד האופי הצרפתי. אולי צריך לכתוב את זה כמו בשיעור למפגרים: צרפת היא מדינה שמכילה שישים מיליון צרפתים שנולדו בה במקרה. להוריהם הצר-פתים. יש מהם טובים ויש רעים. יש צרפתים עצי-בניים ויש צרפתים נינוחים. יש עם אגומה ויש בעלי עור-צה. אמיל זולא היה בחור טוב, כמו שאומר בגין, אבל פטן היה בן-זונה. בורוביל נחמד, וויס-קאר טינופת. פייר קניג חסיד-אומות, אבל דאנטון קומוניסט. ככה זה בחיים.

אין גם קשר בין היין שהצרפתים שותים לבין משבר האנרגיה, למרות שיש המנסים למצוא קשר כזה. ההיסטוריונים סבורים שמאז ומתמיד אהבו

הלאה הסורים הרשעים!

הצרפתים יין וחדרים מוסקים, גם כשעלו על הבסיס טיליה למען החרות. קשה גם לבוא ולטעון שלצרפתים ולנו מאבק משותף נגד ארצות-ערב, ולכן הם צרי-כים לייבש ביצות יחד איתנו ולהפסיק לשחות ולעשן. ולאותה מדינת צרפת יש במיקרה ממשלה, שהיא לא אחותנו ולא בת-דודה שלנו, וכשהיא מחלי-טה משהו היא עושה את זה מטעמיה שלה, ולפעמים גם מכופפת קצת את החוק לכאן או לשם, כשם שעושה כל ממשלה ריבונית. כולל זאת שלנו.

הדברים הבנאליים האלה מוקדשים במיוחד ל-יהודי אחד, שהוא חרוץ ועיתונאי וקונסול-תרבות, שאמור לייצג את מדינתו בפני העולם. ואותו הומא-ניסט שלח לנו מחו"ל מקאמה שאינה אלא התקפה פרועה על העם הצרפתי (אם יש דבר כזה בכלל). המשורר הנ"ל מביא לידיעתנו, כי צרפת סובאת מעדנים ויין, ויש בה אסתטיקה נאה אסי-מוסר

כאן לא יקרה מה שקרה במצרים. אנשים לא ייצאו ספונטאנית להפגין נגד פיגעי המישטר או החברה. שום ציבור בארץ לא מפגין נגד זה שחם לו או שקר לו, או שהקפה עולה פחות מדי או יותר מדי, או שדופקים את אחיו או את אחותו.

אין כאן הפגנות המוניות. מקסימום כותבים איזה מכתב למערכת. יש כמה מיעוטים שמצליחים לאסוף מאתיים איש ולארגן הפגנה. אבל אלה בדרך-כלל תנועות פוליטיות קטנות וחסרות-תמיכה או ועדים מקצועיים שמוכנים להפגין חרפה-עמית כדי לקדם איזה משא-ומתן.

מתי כן יוצאים כולם להפגין ברחובות? כשיש

הלאה הצרפתים החזירים!

איזו מדינה סוררת שלא נוהגת על-פי מדיניות-החוץ והמצפון של ישראל. או מתארגנות בן-רגע הפגנות המוניות וכאלו ספונטאניות: נגד צרפת, או נגד אוסטריה, או נגד ברית-המועצות, או נגד סוריה ועיראק, או נגד האו"ם, ולפעמים נגד ספרד האיני-קוויזיציונית ומקסיקו הגזענית. מועצות-התלמידים בשיתוף עם הנהלות בתי-הספר מארגנות תחבורה, וכל הסבאבה מקבלת שעתיים חופש ממתמטיקה ואנגלית ונוסעת להפגין, מול המצלמות. נגד העולם האכזר. אלה הן ההפגנות שמפגין הציבור בארץ. כאן באה לביטוי השקפת-העולם שרבים בישראל מחי-

הלאה הרוסים הקומוניסטים!

ויקים בה, ואשר מתוארת אחרי-כך בכרוניקות כי-ההפגנות-מחאה שערכו תלמידים וסטודנטים נגד העם הצרפתי, נגד אימו הזונה ונגד אביו העארס. כל התיסכולים, המרירות ורגשות-הקיפוח מופ-ים, בעידוד מוסדות החינוך, כלפי חוץ. מלמדים אצ-נו לשנוא את האו"ם. למרות שאנחנו בעצמנו חלק מהאו"ם. למרות שהאו"ם הוליד אותנו והכיר בנו, למרות שאנו מקבלים בו זכות דיבור והצבעה כמו

הלאה הספרדים האינקוויזיטורים!

אנחנו עם רגיש מאד להכללות ולשינאת-עמים, ואפילו המצאנו בשביל זה מונח מיוחד ששמו "אנטי-שמיות". אנחנו לא אהבים שקוראים לנו "גופילטער-פיש" בגלל זה שאנחנו מאמינים באל אחד מקסמום, אבל כשהמלך החדש והרופף של ספרד לא בא ל-קונגרס היהודי משיקולים מדיניים, אנחנו מפגינים נגד "גירוש ספרד מיספר 2". וכשיש באו"ם החלטה מרגיזה, צועקים "מוות לאו"ם", וכשהצרפתים מספ-קים חיראזים לערבים במקום לנו, מפגינים נגד היין והלובסטר של הפטיבורזוא, וכותבים מקאמות ושולפים את תלמידי-התיכון המטומטמים והסטודנ-טים הסמרטוטיים לעוד הפגנת מחאה אידיולטית נגד העולם. אם למרות מה שנכתב כאן, יש בכל זאת פסיכולוגיה של עמים, או אנחנו זקוקים — לפחות כמו אלה שאנו מפגינים נגדם — לטיפול פסיכיאטר ריילאוני דחוף. אולי אפילו במוסד סגור.

הלאה העולם האכזר!